

סיפורי

מעשיות גליון

פאר'ן שבת טיש

פרשת אמור
יג אייר
שנת תשפ"ב לפ"ק
שנה 3, גליון 27
(79)

ארויסגעזען דורך אונזות היכל הקודש הרס"ב

המדרש, אויב טראכט מען פון נארישקייטן רחמנא לצלן, ווידער קען מען זיין ביי די ארבעט און דאס הארץ ברענגט צום אייבערשטן, מען טראכט א גאנצן צייט 'ווען ענדיגט מען שוין די ארבעט, און איך וועל שוין קענען גיין לערנען, 'ווען וועל איך שוין גיין אין שול דאווענען שחרית, מנחה און מעריב' - קומט אויס אז דער מענטש איז איז א גאנצן טאג אין בית המדרש.

ער האט אזוי הנאה אז עס רעגנט

עס איז דא ברסלב'ער חסידים וואס ארבעטן א גאנצן טאג, אבער זייער הארץ פלאקערט א גאנצן צייט צום אייבערשטן, ווארטענדיג קוים 'ווען וועל איך שוין קענען אפלאזן די ארבעט?'; א ברסלב'ער חסיד איז אמאל געווען ביי א ריד מיט א וואגן פול מיט סחורה, ער האט אפגעלאדענט זיינע סחורה צו פארקויפן, פלוצלינג האט זיך אראפגעלאזט א רעגן, האט ער שנעל אלעס איבער געדעקט עס זאל נישט נאס ווערן, און אזוי ווי אין אזא וועטער קומט דאך קיינער נישט קויפן, האט ער אויסגעשפרייט א דעכל העכער זיך און זיך געזעצט לערנען זיינע שיעורים כסדרן. אינמיטן איז רבי נתן זכרונו לברכה דורך געפארן, האט ער געזען ווי דער איד זיצט דארט און לערנט זיינע שיעורים מיט אזא חיות און געשמאק, האט רבי נתן געזאגט: "איך האב געזען אויף דעם איד'ס פנים ווי ער האט אזוי הנאה אז עס רעגנט, ווייל אזוי האט ער געקענט לערנען זיינע שיעורים כסדרן און נישט געדארפט ארבעטן". יעצט האט מען געזען אז זיין גאנצע זיצן ביים ריד איז נישט ווייל ער וויל, ער איז בכלל נישט דערביי, ער ארבעט נאר ווייל ער מוז ברענגען פרנסה, און אז ער האט יעצט די מעגליכקייט צו לערנען, איז ער זיך מחי'. און דאס איז געווען מיט'ן בעל תפלה, זיין גאנצע מח-מחשבה איז געווען נאר תפלה והתבודדות.

און זיין פדר איז געווען. ער פלעגט אמאל אריין צו גיין אין יישוב אריין. און ער פלעגט אריין צוגיין צו עפעס א מענשן.

עוסק זיין אין הפצה

דאס איז געווען דאס גרויסקייט פונעם בעל תפלה, עס איז אים נישט גענוג געווען דאס אז ער ווייסט אז ער קען רעדן צום אייבערשטן, און ער קען זינגען צום אייבערשטן, נאר ער האט עוסק געווען אין הפצה, צוריק צו ברענגען נאך אידישע קינדער צום אייבערשטן, אנטפלעקן פאר יעדן איינעם אז זיי

שבת קודש פרשת אחרי, מברכים חודש אייר, שנת תשפ"ב לפ"ק קטן, איז דער ראש ושיבה שליט"א געווען אין וויליאמסבורג יע"א. אינדערפרי נאך'ן דאווענען ביים 'קידושא נבא' האט דער ראש ושיבה שליט"א ממשיך געווען דעם שיעור אין ספר הקדוש 'ספורי מעשיות', און אנגעהויבן א נייע מעשה, מעשה יב, מבבל תפלה.

דער ראש ושיבה שליט"א האט אנגעהויבן: מיר הייבן היינט אן א נייע מעשה, וואס איז די לענגסטע מעשה פון ספר ספורי מעשיות. עס איז א מורא'דיגע מעשה, פול מיט חיזוק און עצות פאר'ן לעבן.

הייבט דער הייליגער רבי אן דערציילן:

מעשה אמאל איז געווען איין בעל תפלה. וואס ער האט תמיד נאר עוסק געווען אין תפילות און שירות און תשובות צו השם והקרן. אין ער איז געווען חזן ליישוב.

חוף ליישוב

צו זיין 'חוף ליישוב' מוז מען נישט וואוינען אויסער די שטאט, מען קען וואוינען אין שטאט צווישן מענטשן - און זיין חוף ליישוב. ווייל סתם מענטשן זענען נאר פארנומען צו טראכטן פון קנאה, תאוה, כבוד און געלט, אבער דער מענטש וואס איז עוסק אין תפילות און שירות ותשבחות, שטענדיג רעדט ער צום אייבערשטן, איז זיין מח-מחשבה אויטאמאטיש אין א צווייטע פלאץ, ער טראכט נאר פונעם אייבערשטן.

ער איז בכלל נישט דארט

צדיקים האבן געזאגט: "מען קען זיצן אליינס אין א באהאלטענע פלאץ - און זיין צווישן מענטשן, און מען קען זיין צווישן מענטשן - און מען איז אליינס"; ווייל אלעס ווענדט זיך אינעם מח, אפילו א מענטש וואס זיצט אליינס אין א וויסטעניש, אויב טראכט ער נאכאלץ פון מענטשן, 'וואס זאגט מען אויף מיר?' און 'וואס האלט מען אויף מיר?' - איז ער צווישן מענטשן, ווידער אויב איז מען דבוק צום אייבערשטן, מען איז עוסק אין תפילות און שירות ותשבחות צום אייבערשטן - קען מען זיין צווישן מענטשן אבער מען איז בכלל נישט דארט, דער מח איז ביים אייבערשטן.

א גאנצן טאג אין בית המדרש

עס האט נישט צוטון וואו מען איז, און וואס מען טוט, מען קען זיין אין בית המדרש - און מען איז אינדריסן פון בית

קעגען אויך רעדן און זינגען צום אייבערשטן.

מן הסתם פלעגט ער אריין גיין צו קליינע לייט. דהיינו ארימע לייט און נאך אזוי איין גלייכין.

ארעמעלייט

פארנוואס פלעגט ער גיין צו ארעמעלייט? ווייל אן ארעמאן האט א צעבראכן הארץ, קען מען גרינג ברענגען צום אייבערשטן, אזוי ווי מען זעט ווען א מענטש איז אין א צרה, עס גייט אים נישט ווי אזוי ער וויל, רעדט ער פונעם אייבערשטן, ער חזרט זיך דיבורי אמונה, ווידער אן עושר איז 'עשיר יענה עזות' (משלי יח, כג), אן עושר שפירט נישט ווי ער דארף צו קומען צום אייבערשטן. מוהרא"ש זכותו יגן עלינו פלעגט זאגן: ווער נעמט א תהלים? ווער זאגט תהלים? א למדן אדער אן עושר - זאגט נישט קיין תהלים, תהלים זאגט איינער וואס האט א צעבראכן הארץ.

מקרב זיין חשוב'ע מענטשן

(דאס איז אבער אינטערעסאנט, ווייל דער רבי האט דאך נישט געוואלט מען זאל מקרב זיין נאר שלעפערס און געבעכדיגע מענטשן, ווי רבי נתן שרייבט (תני מוה"ר, סימן תקמ"א) אז דער רבי האט געזאגט: דער עיקר זאל מען זען מקרב צו זיין חשוב'ע מענטשן, ווייל אזוי וועלן שוין די פשוט'ע מענטשן ממילא מקורב ווערן, און רבי נתן שרייבט: איך האב געפרעגט דעם רבי'ן, וועם זאל מען מקרב זיין? האט דער רבי געענטפערט: צום ביישפיל, קינדער פון עשירים אדער מענטשן מיחסים, וואס זיי זענען נשמות כוללים, און אז מען וועט זיי מקרב זיין, וועלן די אנדערע מענטשן ממילא מקורב ווערן).

און ער פלעגט מיט דעם מענטשן אנהייבן צו שמוסין פון דעם תכלית פון נאר דער וועלט. באשר אז צום אמת איז קיין שום תכלית ניט פארהאנדן אויף דער וועלט. נאר מע זאל נאט דינען ווייל מע לעבט. און מע זאל זיך פארברענגען די ארצין נאר מיט תפלה צו השם ותבונה און מיט שירות ותשבחות צו השם ותבונה וכו'. און ער פלעגט אסאך צו שמוסין מיט דעם מענטשן אזוינע רייד וואס ער זאל יענעם דערוועקן. ביז זיינע רייד זענען אריין גינגען יענעם אין דעם הארצין אריין. ביז דער מענטש איז מרוצה גיזאן אז ער זאל זיך צום אים באהעפטן. און תיבה ווי דער מענטש איז מרוצה גיזאן מיט אים. האט ער אים תיבה גינגען און האט אים גיפירט אויף זיין ארט וואס ער האט גיהאט הויך לישוב (דהיינו ארום פון דעם לישוב. ניט ווי מענטשן זיצן) ווארין דער בעל תפלה. האט זיך אויפגעקליבן איין ארט הויך לישוב. און דארט איז גיווען א טיכיל און ביימער, און שירות איז דארט אויף גיווען. און זיי פלעגן עסין פון די שירות. און אויף קליידער האבן זיי נאר ניט גיקוקט. ווי מע גייט גייט מען.

די קליידער רופן צו דין תורה

איינער האט מיר געפרעגט, ווי אזוי זאגט דער רבי: "אויף קליידער האבן זיי גארנישט געקוקט, ווי מען גייט גייט מען", מיר ווייסן דאך אז דער רבי האט יא זייער מקפיד געווען אז מען זאל גיין נאר מיט ריינע און גאנצע קליידער, ווי דער רבי זאגט (ליקוטי מוה"ר, חלק א', סימן קכ"ז): "הבגדים בעצמן תובעין את האדם אם לא נזהר בשמירתן לכבדן פראוי ולהחזיקן בנקיות", די קליידער אליינס וועלן רופן דעם מענטש צו דין תורה אויבן אין הימל, טענה'דיג: "דו האסט מיר צעריסן", דו האסט מיר אנגעטון שמוציגערהייט".

נאר מוהרא"ש איז מסביר (ספר נתיבי אפרסמון) אז דאס איז וואס דער רבי זאגט (שחות ה'ר"ו, סימן ק) אויפ'ן פסוק (בראשית לט, יב): "ותתפשטהו בבגדו"; בפשטות דערציילט דער פסוק אז די ווייב פון פוטיפר

האט געוואלט זינדיגן מיט יוסף, האט זי אים געגעבן א כאפ אן דורך זיינע קליידער, אבער דער רבי זאגט אן אנדערער פשט: "שהבעל דבר והסטרא אחרא תופסת את האדם בבגדו, דהיינו שמתריד אותו בטרדת בגדיו ומלבושיו", דער יצר הרע פארנארט דעם מענטש מיט זיינע קליידער, ער מאכט אים פארנומען מיט די קליידער, "פי טרדת הצטרכות מלבושים ובגדים של אדם הם מבלבלין מאד את האדם ומונעים אותו על ידי זה מעבודת השם יתברך", דאס נעמט אנוועק דעם מענטש פון לערנען, דאווענען און דינען דעם אייבערשטן, מען ווערט פארנומען מיט די קליידער. "וזהו ותתפשטהו בבגדו", דאס איז וואס שטייט ביי יוסף הצדיק, דער יצר הרע האט אים געוואלט כאפן אין זיין געץ דורך זיינע קליידער, "אך מי שהוא בעל נפש ולבו חזק בה, אינו משגיח גם על זה, אף על פי שאין לו בגד ללבש, אף על פי כן אינו מתריד עצמו בזה ואינו רוצה להניח עצמו לבלבל בזה", אבער ווער עס וויל דינען דעם אייבערשטן - דער קוקט נישט אויף די זאכן, אפילו ער זאל נישט האבן קיין קליידער - ווערט ער נישט אפגעשוואכט פון דינען דעם אייבערשטן, דאס שטייט ביי יוסף הצדיק (בראשית לט, טו-טז): "וינח בגדו אצלה וינס", וכו', ער האט איבערגעלאזט די קליידער, ער האט נישט געקוקט אויף דעם, ער האט געדינט דעם אייבערשטן.

שיינע שפיצן פאר די שטריימל

דאס מיינט דער רבי: "אויף קליידער האבן זיי גארנישט געקוקט, ווי מען גייט גייט מען" - ווייל אויב די גאנצע קאפ ליגט אין וואס פאר א סארט מוסטער די בעקטישע זאל האבן, און אין די שיינע שפיצן פון די שטריימל, און ווי אזוי קוקט מען אויף מיר, 'ווי אזוי קוק איך אויס', פארגעסט מען אינגאנצן פונעם אייבערשטן, מען פארגעסט אז עס איז דא א תהלים, א משניות, און א חומש. מען דארף טאקע גיין אנגעטון זויבער און ריין, און זיכער נישט גיין מיט צערסענע קליידער, אבער נישט אריינטון דעם קאפ אין די קליידער.

און אזוי פלעגט זיין סדר צו זיין פון דעם בעל תפלה תמיד. וואס ער פלעגט אליין אריין צו גיין אין יישוב אריין. און פלעגט איבער רידן מענטשן אז זיי זאלן גיין מיט זיין וועג אז זיי זאלן נאר נאט כ"ה דינען זיי זאלן נאר עוסק זיין אין תפילות וכו' און ווער סע האט אים צו גיהערט פלעגט ער אים צו נעמען און פלעגט אים פירן אויף זיין ארט הויך לישוב כ"ל. און זיי פלעגן דארט עוסק זיין נאר אין תפילות און שירות ותשבחות צו השם ותבונה און ווידוים און תעניתים און סיגופים (דהיינו פייניקן זיך דעם גוף) און תשובה און דעקט גלייכין און דער בעל תפלה פלעגט זיי גיבן זיינע חיבורים (דהיינו כפרים) וואס ער האט גיהאט פון תפילות און שירות ותשבחות און ווידוים. אין זיי פלעגן עוסק זיין רינגען תמיד.

די ליכטיגע 'ליקוטי תפילות'

מען האט אמאל געפרעגט רבי נתן זכרונו לברכה צי ער איז דער בעל תפלה פון וועם דער רבי רעדט, ווייל דער רבי דערצייילט דאך אז דער בעל תפלה האט ארויס געגעבן ספרים פון תפילות און דאס געגעבן פאר זיינע מענטשן אז זיי זאלן מתפלל זיין אין דעם, און רבי נתן האט דאך ארויס געגעבן די ליכטיגע 'ליקוטי תפילות', [רבי נתן האט אמאל געזאגט: "אסאך מענטשן זענען שוין אין גן עדן וועגן מיינן לקוטי תפילות"; מיינענדיג מיט דעם די מענטשן וואס פלעגן זאגן לקוטי תפילות און זענען שוין אנוועק פון די וועלט. ווייל אז מען זאגט לקוטי תפילות איז מען זוכה אויף יענע וועלט אריין צו גיין אין גן עדן].

האט רבי נתן געענטפערט: "דער רבי איז דער בעל תפלה, און אויב בין איך פונעם בעל תפלה'ס מענטשן - בין איך דער מליץ".
ביז סע פלעגט זיך שוין צו גיפנען צווישן זיינע מענטשן. וואס ער האט אהין גיבראכט אזוינע וואס זיי האבן שוין אויך גיקאנט ברענגען מענטשן צו השם ותברך.

איבער רעדן אנדערע מענטשן

דאס זעט מען ביים רבי'ן; געכטן איז מען נאך געווען - וואו מען איז געווען, און אז מען האט געטראפן דעם רבי'ן, און דער רבי רעדט איבער מען זאל זיך דערנענטערן צום אייבערשטן, קען שוין היינט דער מענטש איבער רעדן אנדערע מענטשן, אז זיי זאלן זיך אויך דערנענטערן צום אייבערשטן.

פלעגט ער אמאל גיבן רשות צו איינעם פון זיינע מענטשן. אז ער זאל שוין אויך גיין אין יישוב אריין און זאל דערוועקן מענטשן צום אייביגשטן. אז זיי זאלן נאר נאט דינען.

אזוי האט דער בעל תפלה זיך אליין גיפירט. און פלעגט אלע מאל מקרב זיין מענטשן. און פלעגט זיי ארויס נעמען פון דעם יישוב כ"ל. ביז סע איז גיווארן איין רושם אויף דער וועלט (בלומר מען האט די זאך אנגיזעהן אויף דער וועלט) און די זאך האט אנגיהויבן מפורסם צו ווערן. ווארין פלוצים זענען פארפלין גיווארן מענטשן פון דער מדינה. און מען האט ניט גוואוסט ווי זיי זענען אהין גיקומען. ביי דעם איז פארפאלן גיווארן איין זון ביי דעם איין איידים. און מען האט ניט גוואוסט וואו זיי זענען. ביז מען איז גיווארן גיווארן. אז סע גיפנט זיך דער בעל תפלה. וואס ער גייט אום און רעדט אן מענטשן צו השם ותברך. נאר האפן האט מען אים ניט גיקאנט. ווארין דער בעל תפלה פלעגט זיך פירן מיט גרויס חכמה.

זיך פירן מיט גרויס חכמה

דאס איז א זאך וואס אלע וואס ווילן עוסק זיין אין הפצה דארפן וויסן; א מענטש וואס רעדט צו אנדערע מענטשן דארף זיך פירן מיט גרויס חכמה, ווייל אז מען הייבט אן רעדן מיט א מענטש בשעת ער איז נאכגיט דערביי צו הערן דינגע ווערטער, קען מען אים אזוי נערועז מאכן, און אנשטאט אים מקרב זיין, שטיפט מען אים יעצט אוועק, און נאכמער, קען זיין אז יענער האלט שוין אינמיטן מקורב ווערן, און דורכדעם וואס דו מאכסט אים נערועז וועט ער נישט מער וועלן מקורב ווערן.

נישט קאליע געמאכט

דערפאר איז די גרינגסטע וועג אין הפצה, אז מען געבט יענעם א ספר, א גליון אדער א קארטל מיט די נומער פון די האטליין, וואס דאן אפילו אויב מען טוט גארנישט אויף, האט מען אויך נישט קאליע געמאכט, ווידעראום אויב מען הייבט אן רעדן מיט יענעם, קען זיין אז מען מאכט יעצט חרוב, אויב מען טוט עס נישט אויף די ריכטיגע וועג.

קענסט מיר מרחק זיין

ווען איך בין מקורב געווארן, זענען געווען מענטשן וואס האבן מיר שיעור אוועק גענומען פון היכל הקודש מיט זייערע דיבורים. איך האב אנגעהויבן צוביסלעך מקורב ווערן, קודם בין איך נאר געקומען דאווענען אין היכל הקודש, אבער איך בין נאכגיט געקומען צו די שיעורים פון מוהרא"ש; איז איינער צוגעקומען צו מיר און אנגעהויבן רודפן: "קום צו א שיעור פון מוהרא"ש", "קום צו א שיעור פון מוהרא"ש", ער איז מיר ממש נאכגעלאפן איך זאל קומען צו די שיעורים פון מוהרא"ש, איך האב אים גארנישט געענטפערט, איך האב זיך איינגעהאלטן אים

צו זאגן: 'גיי אוועק פון מיר, דו ביסט מיר נישט מקרב, דו ביסט מיר מרחק...' האב איך זיך אנגעהויבן אכטונג צו געבן נישט זיך צו דרייען געבן יענעם, וואסענדיג אז יעצט איז ער נישט א גוטער חבר פאר מיר.

איך טראכט צוריק מיט וואונדער

איך בין מקורב געווארן זומער צייט, פאר ראש השנה, האט ער מיר יענער חבר אנגעהויבן אנצורעדן איך זאל זיך מאכן א טיקעט צו קומען ראש השנה קיין אומאן. לויט מיין שכל פון דעמאלט האט איך געהאלטן אז 'איך קען נישט פארן קיין אומאן, ווייל איך בין געווען דער גאנצער אנפירער ביי מיין זיידע זכרונג לברכה אין קארלסבורג; איך בין געווען בעל תפלה, און אנגעפירט די קווייער, עס איז נישט געווען קיין דבר גדול און דבר קטן וואס האט נישט געהאט מיט מיר; היינט טראכט איך צוריק מיט וואונדער: 'פארן וואס האב איך דעמאלט געמיינט אזוי?...' אבער אזוי איז דעמאלט געווען מיין שכל, איך בין געווען זיכער אז 'איך וועל נישט קענען פארן קיין אומאן, און 'איך ווען נישט קענען געבן דעם נאמען "נחמן נתן", און 'איך וועל נישט קענען אנטון תכלת אויף מיין ציצית...'.

ער איז טאקע גערעכט געווען

יענער חבר האט מיר נישט אויפגעהערט מוטשען "מאך א טיקעט", "מאך א טיקעט". יענער איז טאקע גערעכט געווען, ווייל דער רבי האט געהייסן קומען קיין אומאן, אבער איך האב דאס דעמאלט נאכגיט געקענט הערן, האב איך זיך ארויס געדריידט פון אים, ווען ער האט מיר געפרעגט איבער אומאן האב איך אים אלץ געענטפערט "יאה", "יאה", ראש השנה זאל ער זען אז איך בין למעשה נישט געקומען... הערשט אינמיטן ווינטער האב איך באשלאסן: 'זאל זיין וואס עס זאל זיין, דאס יאר פאר איך קיין אומאן, האב איך חודש שבט געזאגט פאר מיין ווייב אז איך טראכט צו פארן קיין אומאן אויף קומענדיגע יאר ראש השנה, ברוך השם אז מיין ווייב האט מיר געזאגט אז פון איר זייט איז דאס נישט קיין פראבלעם, אבער זי וויל אז איך זאל עס דערציילן פאר אירע עלטערן, און אזוי האב איך געטון.

תפלה והתבודדות

רבי אברהם בן רבי נחמן זכרונג לברכה איז געווען א גרויסער צדיק און א קלוגער מענטש, האט ער געזאגט, ווען מען רעדט מיט א מענטש, מען זאגט אים ווי אזוי זיך צו פירן, קען זיין אז מען איז אים מיט דעם מרחק, ווייל אפשר האלט ער נאכגיט ביי דעם, און מען מאכט אים סתם חלישת הדעת; פון איין זאך קען מען שטענדיג רעדן, וואס וועט זיכער נישט שאטן, מחזק זיין אויף תפלה והתבודדות, ער זאל אנהייבן רעדן צום אייבערשטן.

ער קען נישט אויפשטיין בעפאר 11:00

אז מען איז מחזק א מענטש אויף תפלה והתבודדות קען נישט זיין אז ער זאל דורך דעם מרחק ווערן, אבער אז מען זאגט אים ווען ער זאל אויפשטיין אינדערפרי, אפילו מען דארף טאקע אויפשטיין פרי, מען קען נישט אויפשטיין 8:00, 9:00 און נאך ווילן מצליח זיין אינעם טאג מיט פרנסה וכו', פון דעסט וועגן קען מען דאס נישט זאגן פאר א מענטש, קען זיין מיט דעם שטיפט אים אוועק, ווייל לויט זיין יעצטיגן מצב, האלט ער אז

ער קען נישט אויפשטיין בעפאר 11:00, אבער אז דו רעדסט צו אים פון אמונה און תפלה והתבודדות וועט ער דיר אויסהערן, און דאס וועט אים שוין צוברענגען צו אלע אנדערע גוטע זאכן.

דער חבר וועט נישט כאפן

דערפאר איז אלץ כדאי צו דערציילן פאר אנדערע מענטשן מעשיות פון תפלה, זאלן זיי אויך געוואויר ווערן פון די זיסע עצה וואס דער רבי לערנט אונז. דערצייל פאר דיין חבר: "איך האב געווארט אויף א ישועה, און איך האב געזאגט פארן אייבערשטן: 'הייליגער באשעפער העלף מיר, און דער קען אבער זיין אז דער חבר וועט נישט כאפן אז דאס איז א זאך וואס ער קען אויך טון, ער מיינט אז דו האסט מתפלל געווען ביי שמונה עשרה, ביי די ברכה פון שמע קולנו, און ער וועט דיר געבן זיין נאמען בעטנדיג אז דעם קומענדיגן מאל זאלסטו אים אויך אינזין האבן... דעריבער איז גוט אים צו דערציילן אלע איינצלע היסטאריעס פון די מעשה, וואו דו האסט געבעטן דעם אייבערשטן, אין גאס אדער ביי די ארבעט וכדומה."

א זאך וואס יעדער קען טון

אינגעלייט דערציילן מעשיות ווי אזוי זיי זענען געזיצן אין אפיס און עס איז אונטער געקומען א נסיון, און זיי האבן געשפירט אז זיי קענען נישט מער, ווערנדיג פארברענט פון דעם נסיון, דערציילן זיי: "איך האב זיך צעווייגט און געזאגט: 'רבנו של עולם העלף מיר, איך שפיר ווי איך ווער פארברענט אין מיינע נסיונות', און דער אייבערשטער האט מיר געהאלפן, ווען א צווייטער מענטש הערט דאס, קען דאס אריין גיין אין אים אז ער זאל דאס אויך אנהייבן טון, ווייל דאס איז א זאך וואס יעדער קען טון, דאס מאכט קיינעם נישט גערווען."

זאגן מוסר אומדירעקט

אבער אז מען זאגט פאר א מענטש מוסר, "טו אזוי" און "טו אזוי", קען דאס אים גערועזע מאכן און עס וועט גארנישט אויפטון. מוסר קען מען נאר זאגן אומדירעקט; מען רעדט דערפון ברבים אין חדר אדער ביי א שיעור, און דער מענטש כאפט זיך וואס ער דארף טוישן זיין התנהגות, אבער אז מען זאגט מוסר דירעקט צום מענטש קען עס צומאל ברענגען פארקערטע רעזולטאטן.

און פלעגט זיך ביי אימליכן פארשטעלן אנדערש.

וואס איז די ריכטיגע וועג?

דער בעל תפלה האט צו יעדן גערעדט אנדערש, פאר איינעם האט ער געזאגט ער זאל זיך אנטון א שטריימל, א בעקיטשע, ווייסע זאקן, פאר אנדערע האט ער געזאגט, אז מען קען זיין א איד אפילו מען גייט נישט מיט א שטריימל... שטעלט זיך א קש'א, וואס איז די ריכטיגע וועג ווי אזוי מען דארף גיין? דער תירוץ איז אז יעדער איינער זאל גיין אנגעטון לויט זיין וועג, אבער איין זאך דארפן אלע טון, 'רעדן צום אייבערשטן', דאס איז די ריכטיגע וועג. דו רעד צום אייבערשטן מיט דיין ווייסע זאקן, און דו רעד צו אייבערשטן אן ווייסע זאקן.

לעבן א פאלשע לעבן?

איך האב באקומען זייער אן אינטערעסאנטע שאלה, א

אינגערמאן שרייבט מיר, זיין קינד דערנענטערט זיך יעצט צו די עלטער וואס זי דארף שוין אנהויבן גיין אין סקול, און ער וואוינט אין א שטאט וואס איז נאר דא צוויי מוסדות, איינס א בעסערע מוסד, וואו גוטע משפחות שיקן אהין, און איינס איז א שוואכערע מוסד. זיין שאלה איז, אויב ער זאל זיך איבער שטרענגען מיט אלע כוחות אז מען זאל אנגעמען זיין קינד אין די בעסערע מוסד, וואס דאס מיינט אז זיי וועלן פארלאנגען ער זאל טוישן דריי זאכן אין זיין לעבן, 1. האבן נאר א פשרע טעלעפאן, 2. ער וועט דארפן גיין מיט א הוט און רעקל אין גאס, 3. זיין ווייב וועט דארפן האבן א קורצערע שייטל, ער פירט אויס זיין שאלה: "איז דאס די ריכטיגע וועג אין לעבן, צו לעבן א פאלשע לעבן נאר אז מען זאל אנגעמען מיינע קינדער אין מוסדות?"

געבן דאס בעסטע חינוך

דער ענטפער איז פשוט, איך ווייס נישט די געמען פון די צוויי מוסדות, אבער אונז איז זאל ער גיין צו די בעסערע מוסד, און זיך אונטערנעמען אלעס וואס זיי פארלאנגען, עס איז ניטאמאל קיין שאלה; עלטערן דארפן געבן פאר זייערע קינדער דאס בעסטע חינוך וואס איז נאר פארהאן, זיי געבן דאס שפעטע לעבן. און דאס וואס ער פרעגט אז ער וועט דארפן לעבן א פאלשע לעבן, פארשטיי איך נישט, פארוואס איז דאס פאלש? איינער וויל געפעלן די סארט מענטשן - גייט ער אזוי, א צווייטער וויל געפעלן אנדערע סארט מענטשן - גייט ער אזוי, יעדער גייט לויט וועלכע קרייז ער באלאנגט.

דאס איז נישט פאלש?

ווען ער גייט אן א הוט און רעקל אין גאס - איז דאס נישט פאלש? ווען א פרוי גייט מיט א לאנגע שייטל - איז דאס נישט פאלש? זעסט דאך אינדערהיים גייט מען בכלל נישט מיט די שייטל, אינדערהיים גייט מען נאטורליך מיט שטיקל סחורה אויפ'ן קאפ; און די וואס גייען שבת מיט די לאנגע געביגעלטע הויזן מיט די קנטישן - איז דאס נישט פאלש? אלעס איז נאר זיך צו געפעלן פאר אנדערע. די זעלבע זאך די וואס גייען מיט שטריימל און ווייסע זאקן, אדער מיט סטראקעס, מיינט אויך נאכנישט אז דאס איז נישט פאלש, קען זיין זיי גייען דערמיט נאר ווייל אזוי פירט מען זיך ביי זיי אין די משפחה.

נישט דאס איז עכט און פאלש, אן עכטע לעבן איז נאר דער וואס לעבט מיט'ן אייבערשטן; דער איד וואס גייט דאווענען שחרית, מנחה, מעריב - דער לעבט אן עכטע לעבן, דער איד וואס היט תורה און מצוות, ער היט שבת - דער לעבט אן עכטע לעבן. דער איד וואס רעדט צום אייבערשטן - דער לעבט אן עכטע לעבן, ווי אזוי מען גייט אנגעטון, אזוי אדער אזוי - דאס איז נישט לעבן; דאס מיינט נישט עכט לעבן, נאר דער וואס טראכט פונעם אייבערשטן, ער טוט זיך אן פאר'ן אייבערשטן'ס וועגן - דער לעבט עכט. און אויך דער וואס טוט אנדערש ווי זיין ווילן כדי זיינע קינדער זאלן באקומען א גוטע חינוך - דאס איז עכט, די עכטע לעבן איז טון דאס בעסטע פאר די קינדער.

דער אייבערשטער זאל העלפן אז מיר זאלן פאלגן דעם הייליגן רבי'ן, און אנהייבן רעדן צום אייבערשטן, וועלן מיר זוכה זיין צו שיינע זאכן, אמן.